

МОЈ УГАО

ESSENTIA CANTUS

Дишем.
Издишем.
Овде и сада,
под богињавим небом.
Отварам и склапам капке
између корица књиге.
Речи и сенке
роје се убрзано
под сводом странице.
Шта да узем,
да калемим!?

Дишем.
Издишем.
Овде и сада, у врту
поред листова што дишу.
Великим гутљајима
повесма ваздуха удишем,
издишући их враћам.
Отварам и затварам гласове
између два трептаја ока
на треперовом мосту ка сунцу.
Шта да узем,
да калемим!?

Оштрим нож.
И оловку.
Подстичем их за убод.
На плус и минус.
По рану-калем
за песме и време.

PULSATIO CANTUS

На умреженим интерантропским летовима,
кроз трепераве контролне знаке,
свој пртљаг пун свега и свачега
провлаче слепи путници.

Реч, готово надамак, отпоздравља,
дели рекламе за карго и чартер летове,
за врућу и хладну употребу
у свако доба дана и ноћи.

У Аладиновој пећини крај гомила отпадака
чаробна марама невидљиве Василисе
провлачи се између кошница, мете подове,
изгубљене враћа у ластавичја гнезда.

Принц не циља у разбалављене жабе,
стоји хладан иза пулта и издаје карте,
са лицем строгог цариника проверава
путне исправе, претреса путне торбе.

Напон је добар, осим у ретким случајевима,
траке су беспрекорне и земаљски кружни лет,
симетрично се смењују присуства и одсуства,
плиме и осеке, систоле и дијастоле, да и не...

А ми, као и Бог, готово имагинарни.

ESENTIA INCOGNITA

Бејак једном.

Бејак најважнији хијероглиф међу хијероглифима.

Бејак у пирамидама и бејак у катакомбама.

Бејак тајна, света за све који је осете.

Бејак знак онима који долазе.

Бејак скрб с којом се оловно одлази.

Бејак језа до које се невољно стиже.

Бејак светлост у мраку свима сенкама.

Бејак глас у тишини због којег се клеча.

Кап воде у пустињи, огњиште у пећини.

Чуваху ме цезари. Служише ме робови.

Миловаше ме најмекши дланови. Носише ме о појасу.

Возише ме галијама. Преносише камилама.

Вукоше ме на коњима и мулама тајним стазама.

Следише ме сумњиве ћулавке.

Од толиког ношења у крилу, од те топлине,

од те пуне оданости, од те преданости,

од толике бриге – истопила сам се.

Нити негде стигох, нити себе спознах.

Готово ме нема.

ПОКУШАЈ УЗНЕСЕЊА

Кад станем пред та бића
на обали пред пену у којој се купају
и покушавам да им уђем под кожу,
да постанем њихова, да издужим врат,
руке да ми се претворе у крила,
да њихову грациозност у себи осетим,
да полетим у небо, да пустим надземни кликтај;
кад ми се учини да сам и ја са њима,
једна од њих, са истим заслепљујућим сјајем,
баш тада...

...управо тада моја провидна крила
претварају се у суву папрат,
глас ми удари у недоступне стене,
почиње гргорити модроотежали језик,
отреса пену мора и планине,
бића се тихо увлаче
у своје коже и очас се вину
изнад свакодневице,
наднете над виром језичке воде,
у којој гацају ружни пачићи
који још нису постали лабудови.

ТРЕБНИК

Чији је отисак твоје око?
Нежно уво, лице твоје?
Широм отворени длан,
што цели свет греје?
Твоје чело забринуто
због одлутала стада,
поред супрашице од ситног иверја
и ватре неодбрањене од ветра,
на ивици предела
усред горке пустиње
и премрежене џунгле?

Пре него што видљиво разгазе
стазе у освојеном говору,
пре него што саставе молитве,
пре него што ти подигну храм,
пре него што нађу вернике и жреце,
где су те открили, где пронашли,
чиме те намамише да се вежеш за њих,
какву су ти жртву принели, песмо,
да се укорениш усред дивље природе,
где и звери ходају на прстима,
иза свог страха, иза канџастог урлика?

ПРАЗНИ ЛИСТ

Стоји уз смрт, неми сведок,
спреман да саслуша
мучну исповест за столом.

Речи, птице-рибарице,
круже и вребају
над белим морем.

Нема рибљих јата.
Ни њихових сенки нема.
Са неба зјапи празнина.

Позивам у помоћ
грбавог кита, замишљеног брата,
свог верног пратиоца.

Нек труби у води.
И нек баца високи млаз.
Пред сваког од вас.

СИНХРОНИЈА

Хоћеш

да сада саздаш стих,
за песму – мајку песама,
песму коју може да зна свако,
као што зна да је $E = MC^2$,
једна од једначина
свемирских теразија.

Хоћеш

да нађеш савршени израз
за све скривене симетрије,
све врсте димензија,
све холограмске приче,
све брзоходне честице,
све голицаве симболе.

Зуриш

у свеобухватну савршеност
човека, квадрата и круга
на Леонардовом цртежу мера,
и поново замишљаш лик
обезглављене Изиде из Охрида
на минијатурној скулптури.

Зуриш

у непровидност овалног зида,
чија љуска полако пуцкета
под ударима набубреле речи,
спремне да разбије савршеност,
заклоњену од погледа иза белине,
да би искорачила новом савршеношћу.

МОЈ УГАО

Пронашла сам угао,
своје острво и самицу,
своју осматрачницу.

Мој угао је укотвљен
ни на небу, ни на земљи,
већ на свемирској чигри.

Свеобухватан је он,
на утоци прати јата
и климатске промене.

И чаробни има видик
на пределе унутрашње,
на спољашњу околину.

Са корацима од сто миља,
посвуда се сада крећем
крај атома и комета.

Галактичко млеко пијем,
у књижном пределу спавам
и са сто сунаца свићем.

РЕСТАУРАЦИЈА

Рози Бојановој

Кренули смо за свеукупношћу
шареним језичким стазама,
кроз брујаве асонанце,
кроз шумне алитерације;
у густој непрегледности
бакље су нам биле речи.

Смењиваху се копно и море,
земља и небо, поље и понор
док смо били за тренутак на врху,
док смо били таласом подигнути.
Усред тутњаве елемената,
усред одјека тишине
осетили смо свој глас
препун распеваног полена,
дима од метафизичког чаја,
са сјајем сунчеве соли,
који се кап по кап ули
у нас, живе амфоре.

Море запљускује мирисом ружа,
земља – пролећном свежином,
заклоњене у живописним сликама,
поређане у хербаријуме
и нас ће рестаурирати,
стрпљиво и с топлом љубављу,
као и ми претходне амфоре,
из чијег меда кусасмо капи,
да, само капи!

КОЈА ОД НАС

Ево нас, обе, ја и ти
беовице¹ у бездану времена.

Шумори улив такт по такт:

тик-так,

тик-так,

тик так!

То је врело у ливади ланеној,
пуној полена, иња сени
на уморним мраморним челима.

Капље сан по сан, реч по реч,
са високог облака, са вихора воде,
ја и ти кроз одроњено време
једна за другом пахуљице нежне
лепимо се на лист, прозор чист,
у наизглед исто звездолико иње.

Тик-так,

тик-так,

такт по такт.

Која ће се од нас,

песмо моја,

отопити прва?

¹ Врста рибе у Охридском језеру. (Прим. *Ћреџ*.)

ВРАТА

Ту је, сакривена у светлости,
иза серпентина, у звуцима
што преплављују гору.

Запљускује нас шум лишћа
док пловимо кроз сенке
до доброг рта који навејава наду.

Прошли смо страшне харибде и сциле
и заводљиве песме снажних струја,
ратне повике и крикове.

И пре но што згазимо највише на билу,
где она чека да неко дође
и широм отвори крила,

светлост је покрива и диже,
преноси је на следеће било,
до рта новорођене наде.

Она су добра врата са ореолом.
Врата за излаз, али из чега!?
Врата за улаз, али у шта!?

ТУШТА И ТМА

Ово је за оно што ће доћи.
Не знам шта. И не знам када.

Ово је за оно што ће сигурно доћи
у дослуху са временском стрелом,
са оном тако недостижном.

А када дође то што се чека,
само од себе ће се урушити
у кристалној прозрачности,
као паперјаста снег,
као вишњин цвет,
као морска пена,
са притајеним звуком што пристиже
из шупљих костију у дубоком тресету
над којим стојимо разгранати.

Али дотле, у освет или у сутон,
иза речног уздржаног подсмеха, чује се
шум малих стрелица, тушта и тма,
у свим правцима и са свију страна.

*(С македонској превео **Рисшо Василевски**)*